

Quan el ministre nord-americà Hiram B. Otis va comprar la mansió de Canterville, tot-hom va dir que havia fet una bogeria, ja que no hi havia cap dubte que la casa estava embuixada. Certament, el mateix Lord Canterville, que era molt picallós en els assumptes d'honor, havia cregut necessari comentar aquest fet al senyor Otis, quan van acordar les condicions.

—Nosaltres no hem volgut viure en aquest lloc —va explicar el lord— des que la meva bestia, la duquesa de Bolton, va tenir un atac, del qual mai no es va recuperar, després que se li presentés un fantasma en forma d'esquelet quan s'estava vestint per al sopar. Altres membres de la meva família també l'han vist i cap no vol viure aquí a conseqüència dels sorolls misteriosos que venen del passadís i de la biblioteca i que no els deixen dormir.

—Milord —va respondre el ministre—, em quedaré amb la casa, els mobles i el fantasma. Vinc d'un país modern, on es pot comprar tot amb diners, i per això s'emporta els seus mi-

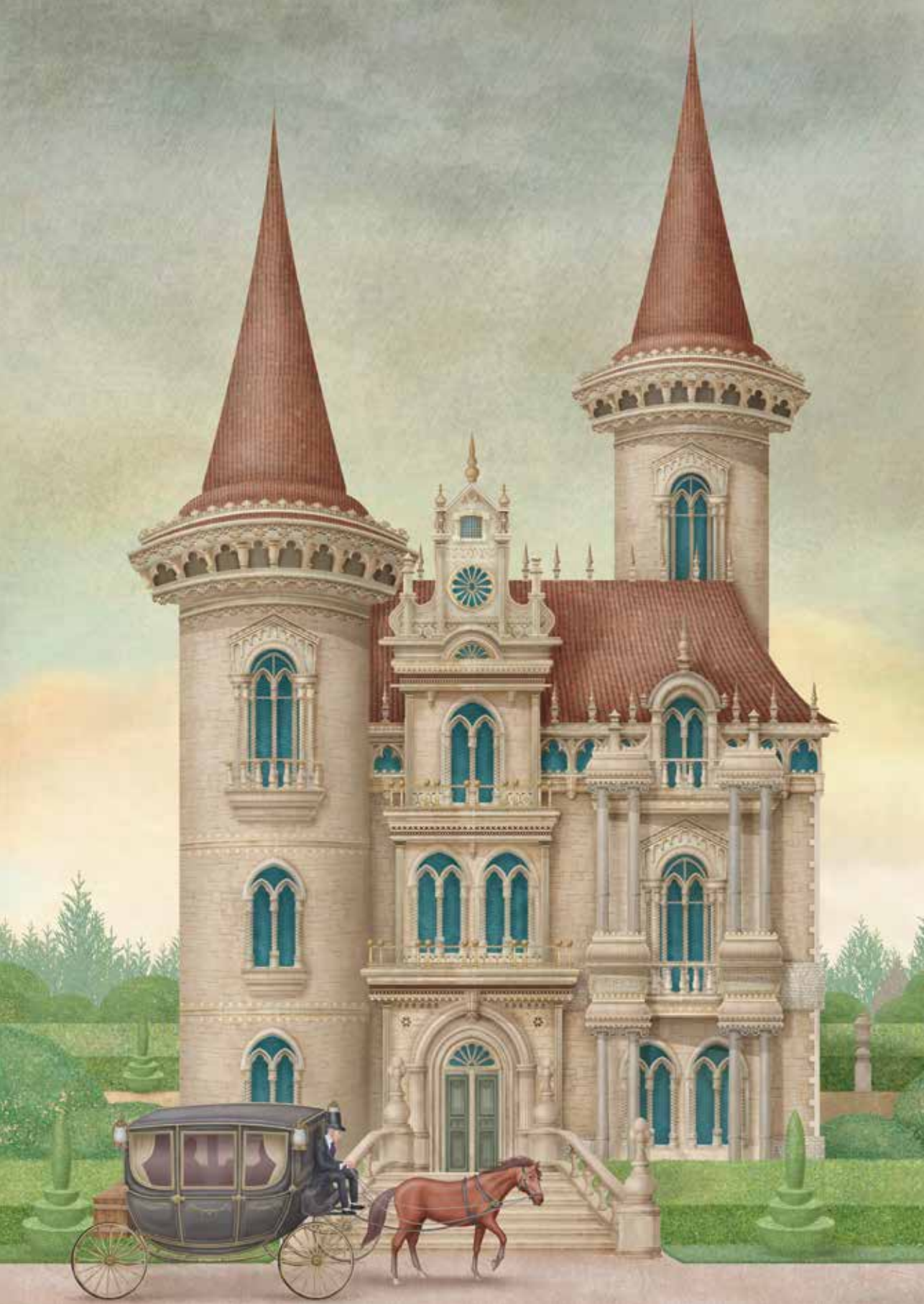
llors actors i cantants d'òpera. Estic segur que si hi hagués un fantasma a Europa, també ens l'emportaríem per exhibir-lo en un museu o en qualsevol espectacle de províncies.

—Temo que el fantasma existeix —va replicar Lord Canterville, somrient—, malgrat que és possible que hagi fet cas omís de les ofertes dels seus empresaris. Fa tres segles que és ben conegut per aquí, des de 1584, i sempre apareix abans que mori algun membre de la nostra família.

—I jo li dic que els fantasmes no existeixen, senyor, i suposo que s'alteraran les lleis de la natura per acontentar l'aristocràcia britànica.

—Ja veig que a Amèrica són molt naturals —va concloure el lord— i que no els fa res tenir un fantasma a casa. Així i tot, cal que recordi que jo li ho vaig advertir.

Unes setmanes després de tancar el tracte, el ministre i la seva família es van traslladar a Canterville. La senyora Otis, nascuda a Nova York, era una dona formosa, però carregada d'anys. Moltes dames americanes, en deixar la seva terra natal, adopten un aspecte de malaltes cròniques, ja que consideren que aquesta és una forma de refinament europeu, però la senyora Otis no havia caigut en aquest error. El seu fill gran, que es deia Washington, era un jove ros molt ben plantat i un excel·lent ballarí; les gardènies i l'aristocràcia eren les seves úniques debilitats, i, pel que fa a la resta, era molt sensat. La Virginia era la segona filla, una adorable joveneta de quinze anys, amb uns ulls blaus i grossos, lleugera com una daina i una excel·lent amazona. Una vegada que havia guanyat una cursa va fer dues voltes al parc, i el jove duc de Cheshire se'n va enamorar i se li va declarar immediatament, per la qual cosa els seus pares el van enviar de tornada a Eton fet un mar de llàgrimes. Després de la Virginia venien els bessons, a qui anomena-

ven, normalment, «barres i estrelles» perquè no paraven de moure's d'un costat a l'altre. Eren encantadors i, a excepció del ministre, els veritables republicans de la família.

Com que Canterville distava set milles¹ d'Ascot, l'estació de ferrocarril més propera, el senyor Otis havia telegrafiat perquè els recollís un carruatge, i així van iniciar el seu viatge alegrement.

Era una tarda del mes de juliol i l'olor deliciosa dels pins amarava l'aire. De tant en tant, sentien el parrup dels coloms o veien entre l'espessor del bosc el pit lluent d'un faisà; petits esquirols els miraven encuriós des dels faigs, i els conills saltaven veloços entre la brolla al seu pas. Per contra, en entrar al camí de Canterville, el cel va esdevenir bruscament plomís, una estranya quietud semblava estar suspesa sobre l'entorn i un estol de corbs va passar silenciós sobre els seus caps. Abans que arribessin a la casa, va començar a ploure.

Dreta a l'escalinata els esperava la senyora Umney, l'ancianna majordona, vestida de negre, amb el davantal i la còfia blancs. La senyora Otis s'havia avingut a mantenir-la al seu lloc. Va donar la benvinguda a Canterville a cada membre de la família tot fent una reverència.

Després els va portar fins a la biblioteca, una ampla estança recoberta de plafons de fusta de roure, al fons de la qual hi havia un gran finestral amb vidres de colors. Allà tenien preparat el te i, després de canviar-se la roba de viatge, es van asseure i van començar a mirar al seu voltant, mentre la serventa esperava. De sobte, la senyora Otis va descobrir una taca de color vermell fosc a terra, davant de la llar de foc.

—Temo que aquí s'ha vessat alguna cosa —va dir a la majordona.

---

¹ Milla: mesura anglosaxona de longitud. Aquí és terrestre i equival a 1.609,35 metres.

—Sí, senyora; aquí es va vessar sang —va respondre aquesta en veu baixa.

—Quin horror! No vull de cap manera que hi hagi taques de sang a la sala. Cal treure-la immediatament.

—És la sang de Lady Eleanore de Canterville —va explicar la dona, amb una veu misteriosa—, que va ser assassinada aquí mateix pel seu marit, Sir Simon de Canterville, el 1575. Ell la va sobreviure nou anys i després va desaparèixer de sobte en circumstàncies misterioses. El seu cos mai no s'ha trobat, però la seva ànima culpable encara vaga per la mansió. És impossible treure la taca de sang.

—Això és una bajanada —va exclamar el fill gran, en Washington—. Amb el superllevataques Pinkerton i un bon detergent desapareixerà en un tres i no res.

I, abans que algú pogués posar-hi cap objecció, s'havia agenollat a terra i fregava la taca amb una barra negra semblant a un cosmètic. Al cap d'un moment ja no quedava rastre de la taca. Va mirar els presents amb aire triomfal i tots el van mirar a ell amb admiració. De sobte, un terrible llampec va il·luminar l'ombrívola habitació i un estremidor tro va fer que s'alcessin dels seients. La senyora Umney es va desmaiar.

—Quin temps més monstruós! —va comentar el ministre amb calma, mentre s'encenia un cigar—. M'imagino que el vell país està tan superpoblat que no té bon temps per a tots els seus habitants. Sempre he estat de l'opinió que l'emigració és l'única solució per a Anglaterra.

—Oh, estimat Hiram —li va preguntar la seva esposa—, què podem fer amb una serventa que es desmaia?

—Descomptar-li-ho del sou —va contestar ell—. Ja veuràs com no es desmaia més.

Després d'uns minuts, la senyora Umney va tornar en si; però, sens dubte, estava molt afectada i va avisar seriosament la senyora que havien d'estar alerta, perquè alguna desgràcia s'esdevindria a la casa.

—Jo he vist coses, senyora —va explicar—, que eriçarien els cabells a qualsevol persona, i moltíssimes nits no he pogut aclucar l'ull.

El matrimoni Otis la va tranquil·litzar, assegurant-li que ells no temien els fantasmes. Després d'invocar la benedicció de la Providència per als nous amos i de demanar-los un augment de salari, l'anciana se'n va anar fent tentines a la seva habitació.